

[Statsministeren]

at regeringen gennem sine analyser af taludviklingerne finder klare tegn på, at eksporten i årets sidste del og i 1986 vil gå op, og jeg sagde, at vi også finder tegn på, at importen vil stagnere. Når det hidtil har knebet, hænger det ikke mindst sammen med, at indkøb af investeringsgoder, maskiner osv., fortsat er på et utrolig højt niveau selv i juni og juli. Som jeg sagde forleden, var importen af kapitalgoder i juni og juli ikke mindre end 33 pct. højere end gennemsnittet for 1984.

Vi tror altså – for det synes vi tallene viser – at en positiv udvikling nu er på vej. Spørgsmålet er så, hvor hurtigt det vil gå. I dag kan jeg føje til, at de tal, vi netop har fået for fordelingen af importen i august, tyder på, at også her er der noget i gang, som er positivt. I august i år var importen nemlig 586 mill. kr. Det er 4,2 pct. mere end i august 1984. Det er i sig selv en lav stigningstakt, men nu kommer, hvad regeringen lægger megen vægt på: de tre fjerdedele af stigningen i importen falder på tre varegrupper: varer til brug i landbruget, varer til brug i bygge- og anlægsvirksomheden og maskiner og kapitaludstyr. For hele den øvrige del af importen inklusive forbrugsvarer og de biler, hr. Svend Auken talte så meget om, er der tale om en stigning på kun 1,4 pct., og det er altså endda i løbende priser.

Jeg nævner det, fordi det peger på, at en opbremsning klart er på vej. Men vi ved endnu ikke – det erkender regeringen uden forbehold – om denne drejning i udviklingen vil være stærk nok til at give et tilfredsstillende resultat i 1986. Vi tror, der er en god chance for, at det vil blive tilfældet. Jeg siger »chance«, for hr. Svend Auken er åbenbart uenig i den vurdering, og det er da hans ret, men når vi har den vurdering, så mener vi også, at det er en logisk konsekvens, at vi tager det standpunkt, vi har taget. Vi vil ikke i panik gribe ind nu, for vi tror, det vil vise sig at være overflødig. Hvorfor så løbe en unødigt risiko for at svække det økonomiske opsving, som er den eneste mulighed for at skaffe os flere arbejdspladser?

Regeringen står ikke ene med den vurdering. Jeg kan henvise til en international kapacitet, som sandelig ikke plejer at lægge fingrene imellem. Det ved hr. Svend Auken vel nok af erfaring. Jeg tænker på Mr. Bates fra det kreditanalyseinstitut, som i september 1982 så barskt nedvurderede Danmarks kre-

ditværdighed. I et interview til Børsens Nyhedsmagasin siger han:

»De underliggende strukturelle problemer i den danske økonomi, som ligger til grund for underskuddet, er imidlertid blevet i hvert fald delvis løst med den danske regerings politik gennem de sidste tre år. Den seneste forværring af Danmarks betalingsbalance beror til en vis grad på midlertidige forhold.«

Og så siger Mr. Bates om det helt aktuelle:

»Jeg finder det forståeligt, at regeringen ønsker at vente en smule, før man overvejer en stramning af den økonomiske politik, netop på grund af den stærke investeringsaktivitet, der synes at være hovedårsagen til det nuværende store underskud. Også nogle forhold af midlertidig karakter, der har øget underskuddet, gør det forståeligt, at man ikke øjeblikkelig griber ind.«

Og så kommer Mr. Bates' konklusion:

»Der er i hvert fald mange grunde til at tro på en snarlig bedring af betalingsbalancen.«

Det er også regeringens vurdering. Jeg forstår godt hr. Svend Aukens bekymring, for vi kan vel sige, at det, det egentlig drejer sig om, faktisk er, hvornår regeringen og det flertal i folketinget, som hjælper regeringen med arbejdet, vinder kapløbet med den rentebyrde over for udlandet, som de socialdemokratiske regeringer har oparbejdet indtil 1982.

Det vil jeg gerne uddybe, for sagen er den, at havde vi ikke haft den rentebyrde at slås med, så havde vi selv i 1985 haft overskud på betalingsbalancen. Hvordan nu det? I 1983 havde vi et overskud på de øvrige poster på 8,8 mia kr., men renterne af den arvede gæld – jeg taler om året 1983, så ingen kan bestride argumentet om arven – var på 18,9 mia kr. Hvad måtte vi så? Så måtte vi tilskrive differencen, 10,1 mia kr. af renterne, til gælden. Det måtte vi gøre i 1983. Der var ikke andet valg.

Så går jeg til 1984. I 1984 havde vi et overskud på de øvrige poster på 10,3 mia kr., men renteudgifterne var nu vokset til 27,2 mia kr., så i året 1984 måtte vi tilskrive 16,9 mia kr. af renterne til hovedstolen.

Jeg kan tilføje, at det er ganske det samme, der gør sig gældende med hensyn til statsfinanserne. Hvis vi ikke i 1982 havde arvet en betydelig rentebyrde fra den tidlige-